

МАЙСТОРЪТЪ.

Както вървѣше, Гончо хвана тавата съ една ржка и погледна налепенитѣ бадемчета по козунака. Той преглътна и си рече: „Ще си клѣвна още едничко. Сега не личи. Като се опече козунака, по-лесно се познава.“ Той отлепи едно бадемче и рече да го лапне. Но из-

веднажъ нѣкой го хвана изотзадъ за ржкава. Гончо се стресна и стисна ядката въ ржка. Ала щомъ се обърна, той се усмихна и каза:

— О, Геца, ти ли си? Биха ли те много за топката?

— Слаба работа. Ами ти защо се стресна толкова?

— Помислихъ, че е баба... Пакъ е добъръ баща ти, Геца. Да бѣше другъ, щѣше да те пребие. Отъ най-хуба-

вата кожа въ обушарницата си отрѣзалъ.

— Той щѣше хубаво да ме натупа, но се случи баба въ обушарницата. Тя ме измоли. Ама каква топка стана! Като излѣзна! И калфитѣ я харесаха. Сега всички въ обушарницата ми викатъ „Майсторътъ.“

— Сега топката кжде е? — попита Гончо.

— Тате я скри, — отвърна Гецата. — Не ми я дава. Но азъ друго нѣщо ще ти направя за онова ножче, дето ми го даде. Нали не си го искашъ?

— То е за тебе, Геца. И нищо да не ми направишъ, пакъ е за тебе. Стига ми, дето ме отървашъ отъ горнокрайчетата. Сега вече никое не смѣе да ме закачи.

— Не го искамъ азъ безъ нищо. Ще ти направя едно...

— Какво?

— Ще видишъ на Великдень. Сега не казвамъ. Отивамъ да го досвърша.

Гецата си трѣгна, но Гончо му подаде бадемчето, що бѣше стисналъ въ ржка, и каза:

— Геца, нѣ ти едно бадемче.

— А за тебе? — попита Гецата.

— Азъ ядохъ вжщи.